

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

Biroul permanent al Senatului

L. 375, 278 / 15.06.2023

Nr. 6801/2023

273, L343 Către: **DOMNUL MARIO OVIDIU OPREA,**
316, L315, L240, L212. **SECRETARUL GENERAL AL SENATULUI**

Ref. Ia: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 31 mai 2023

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

L. 275/2023 Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului referitoare la:**
1. Propunerea legislativă pentru modificarea articolului 378 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal (Bp. 275/2023);

2. Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor (Plx. 4/2023, L. 155/2023);

L. 278/2023 3. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea unor acte normative pentru întărirea disciplinei autorizării construcțiilor (Bp. 193/2023);

4. Propunerea legislativă privind modificarea și completarea art. 182 și art. 281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (Bp. 188/2023, L. 273/2023);

L. 343/2023 5. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice (Bp. 245/2023);

L. 316/2023 6. Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal (Bp. 231/2023);

L. 315/2023 7. Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori (Bp. 230/2023);

L. 240/2023 8. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal (Bp. 152/2023);

L. 212/2023 9. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a Legii nr. 227/2015 privind Codul de procedură fiscală (Bp. 119/2023).

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

212 / 15.06.2023

Doamnă vicepreședinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a Legii nr. 227/2015 privind Codul de procedură fiscală*, inițiată de domnul deputat UDMR Miklós Zoltán și un grup de parlamentari UDMR (Bp.119/2023).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se:

- stabilirea ca opțională a solicitării de înlocuire a amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității (în prezent, norma fiind imperativă în acest sens);
- stabilirea ca eventualele amenzi ce nu pot fi colectate de către autoritățile publice locale să fie transferate către Agenția Națională de Administrare Fiscală în vederea executării acestora, urmând să devină venit la bugetul de stat.

II. Observații

A. Considerații generale

1. În ceea ce privește titlul propunerii legislative, precizăm că Codul de procedură fiscală a fost adoptat prin *Legea nr.207/2015, cu modificările și completările ulterioare*, și nu prin *Legea nr.227/2015*.

2. Referitor la aspectele privind sistemul informatic *PatrimVen*, prezentate în *Expunerea de motive* a propunerii legislative, precizăm că *PatrimVen* este un depozit de informații și documente, în formă dematerializată, în care sunt colectate și agregate date obținute de la autoritățile/instituțiile publice și de interes public din administrația publică centrală și locală ori de la contribuabili/plătitori, în condițiile legii, care sunt furnizate autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public din administrația publică centrală și locală. Utilizarea sistemul informatic *PatrimVen* se face atât de instituția fiscală locală, cât și de instituția fiscală centrală, în baza unui protocol de aderare care include lista serviciilor disponibile din cadrul sistemului informatic, precum și descrierea interfețelor de acces la acesta.

3. *Ordonanța Guvernului nr.2/2001* reglementează procedura generală de stabilire și constatare a contravențiilor, precum și de aplicare a sancțiunilor.

Astfel, punerea în executare a sancțiunii amenzii contravenționale este prevăzută la alin. (1) al art.39 din *Ordonanța Guvernului nr.2/2001* și se face după cum urmează:

a) de către instituția din care face parte agentul constatator, ori de câte ori nu se exercită calea de atac împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției în termenul prevăzut de lege;

b) de către instanța judecătorească, în celelalte cazuri.

Totodată, la alin. (2) al aceluiași articol este reglementat că:

"(2) În vederea executării amenzii, organele prevăzute la alin. (1) vor comunica din oficiu procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, neatacat cu plângere în termenul legal, în termen de 30 de zile de la data expirării acestui termen, ori, după caz, dispozitivul hotărârii judecătorești irevocabile prin care s-a soluționat plângerea, în termen de 30 de zile de la data la care hotărârea a devenit irevocabilă, astfel:

a) pentru sumele care se fac venit integral la bugetele locale, organelor de specialitate ale unităților administrativ-teritoriale în a căror rază teritorială domiciliază contravenientul persoană fizică sau, după caz, își are domiciliul fiscal contravenientul persoană juridică;

b) pentru sumele care se fac venit integral la bugetul de stat, organelor de specialitate ale unităților subordonate Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, în a căror rază teritorială își are domiciliul fiscal contravenientul persoană juridică".

În acest context, precizăm că pentru dispozițiile art.39 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr.2/2001*, menționate mai sus, reglementate prin *Legea nr. 182/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*, legiuitorul a precizat în *Expunerea de motive* că reglementarea a avut în vedere faptul că:

„Activitatea de colectare desfășurată de organele competente ale Ministerului Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate, constă în încasarea atât a creanțelor bugetare reprezentând impozite, taxe, contribuții și accesoriile acestora, precum și amenzi contravenționale înscrise în propriile titluri executorii, cât și a creanțelor bugetare înscrise în titlurile executorii transmise de Curtea de Conturi, instanțele judecătorești, organele de poliție etc.

Această activitate a crescut considerabil prin preluarea, începând cu data de 1 ianuarie 2004 de către Ministerul Finanțelor, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate, a activității de colectare pentru contribuția de asigurări sociale,

contribuția pentru asigurări de șomaj, contribuția pentru asigurări sociale de sănătate și contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, datorate de persoanele juridice și persoanele fizice care au calitatea de angajator".

4. Totodată, prin *Legea nr. 182/2006*, legiuitorul a reglementat, la alin.(3) al art.39, că executarea amenzilor se face în condițiile prevăzute de dispozițiile legale privind executarea silită a creanțelor fiscale.

În acest context, menționăm că, în materie de executare silită a creanțelor fiscale, *Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, reprezintă cadrul general și reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel. În materie de executare silită a creanțelor fiscale, *Codul de procedură fiscală* reglementează, la Titlul VII - *Colectarea creanțelor fiscale*, respectiv la Capitolul VIII - *Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită*.

Menționăm că alin. (1) al art.227 din *Codul de procedură fiscală* stabilește că „*executarea silită se poate întinde asupra veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare (...)*”.

Pentru contribuabilii care nu au venituri potrivit art.265 din *Codul de procedură fiscală* este reglementată conduita organului fiscal în cazul insolvențității și al deschiderii procedurii insolvenței, potrivit *Legii nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare*.

Precizăm că este insolubil debitorul ale cărui venituri și/sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori bunuri urmăribile. În acest sens, organul fiscal comunică debitorului procesul-verbal de insolvențabilitate.

Astfel, creanțele fiscale ale debitorilor declarați în stare de insolvențabilitate care nu au venituri sau bunuri urmăribile, conducătorul organului de executare silită dispune scoaterea creanței din evidența curentă și trecerea ei într-o evidență separată pe baza procesului-verbal de insolvențabilitate.

În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile, organele de executare silită iau măsurile necesare de trecere din evidența separată în evidența curentă și de executare silită.

În acest caz, executarea silită se întrerupe, dar organul fiscal are obligația ca cel puțin o dată pe an să efectueze o investigație asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită. Dacă la sfârșitul perioadei de prescripție se constată că debitorul nu a dobândit bunuri sau venituri urmăribile, organele de executare silită procedează la anularea obligațiilor fiscale.

Pe de altă parte, în situația în care debitorul se află în imposibilitatea de a achita amenda contravențională, se poate utiliza și de prevederile *Ordonanței Guvernului nr.2/2001*.

Astfel, potrivit alin. (3) al art.9 din *Ordonanța Guvernului nr.2/2001*, în cazul în care contravenientul, persoană fizică, nu a achitat amenda în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sancțiunii și nu există posibilitatea executării silite, organul de specialitate al unității administrativ-teritoriale, prevăzut la alin. (2) lit. a) al art.39 în a cărei rază teritorială domiciliază contravenientul, va sesiza instanța judecătorească în a cărei circumscripție domiciliază acesta, în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității, ținându-se seama de partea din amendă care a fost achitată.

Prin urmare, din coroborarea textelor mai sus menționate, reiese că, pentru debitorul fără venituri și bunuri urmăribile, legiuitorul a prevăzut o metodă alternativă de executare a sancțiunii aplicate, prin înlocuirea amenzii cu sancțiunea obligării debitorului contravenient la prestarea unei activități în folosul comunității.

Menționăm că, potrivit dispozițiilor alin. (1) al art. 15, alin. (1) al art.17, art.20 și art.21 din *Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunilor prestării unei activități în folosul comunității, cu modificările și completările ulterioare*, sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității se pune în executare de către prima instanță de judecată prin emiterea unui mandat de executare. Primarul are obligația să aducă la îndeplinire mandatul de executare. Contravenientul se prezintă de îndată, dar nu mai târziu de 3 zile de la primirea mandatului de executare, la primarul unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își are domiciliul sau reședința, pentru luarea în evidență și executarea sancțiunii. Începerea executării sancțiunii

constând în prestarea unei activități în folosul comunității se face în cel mult 5 zile de la primirea mandatului de executare. În cazul în care contravenientul, cu rea-voință nu se prezintă la primar pentru luarea în evidență și executarea sancțiunii, se sustrage de la executarea sancțiunii după începerea activității sau nu își îndeplinește îndatoririle ce îi revin la locul de muncă, judecătoria, la sesizarea primarului, a unității de poliție sau a conducerii unității la care contravenientul avea obligația să se prezinte și să presteze activitatea în folosul comunității, poate înlocui această sancțiune cu sancțiunea amenzii.

În acest context, menționăm că după înlocuirea sancțiunii de prestare a activității în folosul comunității cu sancțiunea amenzii, instituția fiscală locală continuă măsurile de executare silită.

5. Având în vedere cele precizate, apreciem că nu este un motiv obiectiv ca amenzile să fie transmise de către instituția fiscală locală în vederea recuperării către Agenția Națională de Administrare Fiscală, ținând cont de faptul că instituțiile fiscale locale au organe de executare silită proprii și, de asemenea, atât instituția fiscală centrală, cât și instituția fiscală locală aplică aceleași prevederi legale din perspectiva măsurilor de executare silită întreprinse, respectiv *Legea nr. 207/2015*.

Astfel, instituțiile fiscale locale au acces la informațiile privind conturile bancare deschise de debitori la instituțiile de credit, așa cum și instituțiile fiscale centrale au acces.

În ceea ce privește identificarea bunurilor în vederea sechestrării, instituțiile fiscale locale dețin informații în acest sens, spre deosebire de instituțiile fiscale centrale, care trebuie să le solicite instituțiilor fiscale locale.

6. Conform art. 5 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, alături de avertisment și amenda contravențională, prestarea unei activități în folosul comunității este una dintre sancțiunile principale ce concretizează răspunderea contravențională. De asemenea, aceasta a fost prevăzută de legiuitor și ca modalitatea alternativă de executare a sancțiunii contravenționale. Astfel, în temeiul art. 9 alin. (3) și art. 39¹ alin. (1) din ordonanță, atunci când amenda nu a fost achitată și nu există posibilitatea executării silită, atât organul de specialitate al unității administrativ-teritoriale, cât și contravenientul pot solicita instanței de judecată înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în

folosul comunității, ținând seama, după caz, și de partea din amendă care a fost achitată.

Așadar, prin dispozițiile enunțate, legiuitorul a înțeles să instituie cu caracter de principiu posibilitatea legală de înlocuire a sancțiunii amenzii contravenționale, atunci când nu a fost achitată și nici nu poate fi executată silit, cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, considerând că starea de insolvabilitate a contravenientului nu trebuie să conducă la lipsirea de eficiență a sancțiunii aplicate.

Cu toate acestea, nu există o sancțiune în cazul în care contravenientul refuză prestarea unei activități în folosul comunității (de exemplu, nu se prezintă la solicitarea primarului pentru luarea în evidență și executarea sancțiunii, se sustrage de la executarea acesteia). Astfel, prin natura ei, sancțiunea contravențională a prestării unei activități în folosul comunității impune contravenientului o obligație pe care numai acesta o poate îndeplini și numai de bunăvoie; sancțiunea în cauză nu poate fi pusă în executare *manu militari* (prin constrângere fizică), întrucât în acest caz s-ar aduce atingere libertății individuale.

Singura opțiune reglementată de lege în caz de neîndeplinire a obligațiilor pe care le are contravenientul în legătură cu prestarea unei activități în folosul comunității este cea privind înlocuirea acesteia cu amendă.

Astfel cum se subliniază în doctrină: *"Se constată totodată că legea este deficitară, în sensul că nu prevede o soluție eficientă pentru situația în care contravenientul refuză executarea acestei sancțiuni. Potrivit art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002: „În cazul în care contravenientul, cu rea-voință, nu se prezintă la primar pentru luarea în evidență și executarea sancțiunii, se sustrage de la executarea sancțiunii după începerea activității sau nu își îndeplinește îndatoririle ce îi revin la locul de muncă, judecătoria, la sesizarea primarului, a unității de poliție sau a conducerii unității la care contravenientul avea obligația să se prezinte și să presteze activitatea în folosul comunității, poate înlocui această sancțiune cu sancțiunea amenzii." Această soluție legislativă este criticabilă, fiind contrară scopului și uneia dintre rațiunile instituirii și aplicării sancțiunii contravenționale a prestării unei activități în folosul comunității, respectiv aceea de unică posibilitate de a sancționa o persoană lipsită de resurse materiale. Astfel, prin aplicarea acestei norme se ajunge într-un cerc vicios în sensul că dacă unui contravenient insolvabil i se aplică, în considerarea acestui fapt, sancțiunea*

contravențională privind prestarea unei activități în folosul comunității, iar acesta se sustrage de la executarea sancțiunii, practic acesta nu va executa nicio sancțiune contravențională, deoarece remediul prevăzut de legiuitor înlocuirea sancțiunii inițiale cu amenda (care nu s-a aplicat sau nu s-a executat pentru că nu existau resurse bănești) - este total ineficient. De lege ferenda, ar trebui conceput un mecanism care să asigure realizarea scopului legislației privind stabilirea și sancționarea contravențiilor" - Ion Predescu, Marieta Safta, Aspecte privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității.

Așadar, de principiu este de salutat preocuparea inițiatorilor de a analiza soluții legislative adecvate în materia executării sancțiunilor contravenționale principale, plecând de la o serie de neajunsuri constatate în practica administrativă.

Cu toate acestea, analizând soluțiile legislative propuse, considerăm că parte din acestea sunt de natură să genereze incertitudini cu privire la aplicarea unitară a prevederilor *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001*, normele propuse nerespectând cerințele de claritate, precizie și previzibilitate specifice normelor juridice, cu efectul afectării *principiului securității juridice*.

Din analiza soluțiilor legislative rezultă faptul că *"renunțarea la executarea sancțiunii contravenționale și transmiterea creanței către Agenția Națională de Administrare Fiscală"* operează doar dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 39² alin. (2).

Nu este, însă, clar în ce situații organul de specialitate al unității administrativ-teritoriale va sesiza instanța de judecată în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității, respectiv în ce situații acesta va opta să nu sesizeze instanța cu o cerere având acest obiect. Or, condițiile în care autoritatea publică exercită una din aceste opțiuni trebuie reglementate în termeni clari, pentru a evita arbitrariul și aplicarea neunitară a legii.

Din conținutul normativ al propunerii legislative pare să rezulte, fără însă să existe certitudine sub acest aspect, că organul de specialitate al unității administrativ-teritoriale va putea să nu solicite înlocuirea amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității în cazul în care sunt întrunite condițiile prevăzute la art.39² alin. (2) și (3). De aceea, dacă aceasta este intenția de reglementare a inițiatorilor, atunci, în cuprinsul art. 9 alin. (3), ar fi trebuit

să menționeze în termeni expresi faptul că organul de specialitate al unității administrativ-teritoriale va putea să nu solicite înlocuirea amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității, ci, după caz, va face aplicarea dispozițiilor referitoare „*renunțarea la executarea sancțiunii contravenționale și transmiterea creanței către Agenția Națională de Administrare Fiscală*”, atunci când sunt întrunite condițiile prevăzute la alin. (2) și (3) ale art. 39².

De asemenea, nu rezultă cu claritate dacă, în cazul în care sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 39² alin. (2) și (3), organul de specialitate al unității administrativ-teritoriale va putea să nu solicite înlocuirea amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității (întrucât noile prevederi propuse îi recunosc o astfel de posibilitate) și nici să nu inițieze demersurile pentru transmiterea creanței către ANAF.

Pe de altă parte, întrucât declarația contravenientului prin care refuză prestarea unei activități în folosul comunității are un rol determinant în renunțarea la executarea sancțiunii contravenționale și transmiterea creanței către ANAF, se ajunge la situația în care alegerea uneia dintre cele două opțiuni de către organul de specialitate al unității administrativ-teritoriale este influențată de comportamentul contravenientului, ridicându-se întrebarea dacă un astfel de caz nu este de natură a lipsi de eficiență sancțiunea ce ar putea fi aplicată pentru comiterea unei fapte antisociale, cu consecința încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din *Constituția României*, în conformitate cu care "*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*" - a se vedea, *mutatis mutandis*, *Decizia Curții Constituționale nr. 1354/2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (5) lit. b) și art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2003 privind desființarea închisorii contravenționale*.

Întrucât dispozițiile art. 39¹ alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001* au în vedere situația în care însuși contravenientul solicită instanței de judecată înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, ținând seama, după caz, și de partea din

amendă care a fost achitată, legea recunoscând posibilitate contravenientului o astfel de posibilitate¹, nu apreciem oportună modificarea în sensul propus de către inițiatori.

Desigur, în cazul în care contravenientul va solicita și va obține înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, însă, ulterior, „*cu reavoință, nu se prezintă la primar pentru luarea în evidență și executarea sancțiunii, se sustrage de la executarea sancțiunii după începerea activității sau nu își îndeplinește îndatoririle ce îi revin la locul de muncă, judecătoria, la sesizarea primarului, a unității de poliție sau a conducerii unității la care contravenientul avea obligația să se prezinte și să presteze activitatea în folosul comunității, poate înlocui aceasta sancțiune cu sancțiunea amenzii*” - art. 21 din *Ordonanța Guvernului nr. 55/2022 privind regimul juridic al sancțiunilor prestării unei activități în folosul comunității*. De aceea, se ridică problema dacă o astfel de situație nu ar trebuie asimilată, sub aspectul efectelor juridice, unei „*declarații a contravenientului prin care refuză să presteze activități în folosul comunității*” (art. 39² alin. (2) lit. c) din propunerea legislativă).

7. În ceea ce privește soluția eliminării duratei maxime pentru care se poate dispune sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității art.I pct. 2 cu referire la propunerea de modificare a dispozițiilor art. 39¹ alin.(2) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, arătăm că aceasta va genera un vid legislativ, fiind neclar cum se va individualiza această sancțiune, ca modalitatea alternativă de executare a sancțiunii contravenționale. Sub acest aspect, arătăm că dispozițiile art. 3 din *Ordonanța Guvernului 55/2002* nu au în vedere această sancțiune ca modalitatea alternativă de executare a sancțiunii contravenționale, ci chiar aplicarea sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, de către instanța judecătorească, atunci când aceasta apreciază că aplicarea amenzii contravenționale nu este îndestulătoare ori contravenientul nu dispune de mijloace materiale și financiare pentru

¹ Conform art. 391 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001, "*În cazul în care contravenientul nu a achitat amenda în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sancțiunii și nu există posibilitatea executării șilite, acesta va sesiza instanța în circumscripția căreia s-a săvârșit contravenția, în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, ținându-se seama, după caz, și de partea din amendă care a fost achitată.*" Întrucât folosința și exercițiul drepturilor procedurale sunt libere, este evident faptul că legea reglementează, și în prezent, posibilitatea contravenientului de a sesiza instanța în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității.

plata acesteia (astfel, în raport cu gravitatea faptei, când apreciază că amenda este neîndestulătoare, agentul constatator încheie procesul-verbal de constatare a contravenției și îl înaintează, în cel mult 48 de ore, instanței competente).

De asemenea, eliminarea dispozițiilor art. 39¹ alin. (3) și (4) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, care reglementează, pe de o parte, calea de atac împotriva hotărârii prin care s-a aplicat sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității (recursul), iar, pe de altă parte, competențele instituționale în ceea ce privește urmărirea punerii în executare a sentințelor prin care s-a dispus înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, ținându-se seama, după caz, și de partea din amendă care a fost achitată, va genera un gol legislativ.

Amintim, în acest context, faptul că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a cenzurat vidul de reglementare; de exemplu, Curtea Constituțională a constatat că *"abrogarea acestor texte de lege și dezincriminarea, pe această cale, a infracțiunilor de insultă și calomnie contravin prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituția României. În același sens, Curtea reține că prin abrogarea dispozițiilor legale menționate s-a creat un inadmisibil vid de reglementare, contrar dispoziției constituționale care garantează demnitatea omului ca valoare supremă. În absența ocrotirii juridice prevăzute de art. 205, 206 și 207 din Codul penal, demnitatea, onoarea și reputația persoanelor nu mai beneficiază de nicio altă formă de ocrotire juridică reală și adecvată."* – *Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 8 ianuarie 2007.*

B. Considerații punctuale

1. Cu titlu preliminar, semnalăm că din textele propuse la art. I pct. 1 și 2 nu rezultă în ce cazuri are loc sesizarea instanței în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității, respectiv în ce cazuri are loc renunțarea la executarea sancțiunii contravenționale de către autoritățile publice locale și transmiterea acesteia către ANAF.

2. La art. I pct. 2, măsura eliminării duratei maxime pentru care se poate dispune sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității

apare ca nejustificată, fiind neclar, totodată, cum se va stabili numărul de ore.

3. La alin. (1) al art. 39² - art. I pct. 3 - se prevede că, la propunerea primarului, consiliul local poate hotărî renunțarea la executarea sancțiunii contravenționale și transmiterea creanței către ANAF. Or, această soluție pare a fi incompletă din moment ce nu rezultă exact cum este sesizat primarul de către organul fiscal local cu privire la renunțarea la executarea creanței fiscale.

De asemenea, la alin. (4) al art. 39² - art. I pct. 3 - deși se face referire la condițiile de renunțare la executarea sancțiunii contravenționale și transmitere a creanței, din cuprinsul propunerii nu rezultă care sunt aceste condiții.

Astfel, apreciem că era necesară o reglementare clară a condițiilor și a procedurii la care se face referire pentru ca normele să fie clare și acoperitoare. Sub acest aspect, cu privire la exigențele constituționale referitoare la calitatea legii, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa² că normele de tehnică legislativă prevăd că sfera de cuprindere a soluțiilor preconizate prin actul normativ *„trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative. Astfel, pentru ca soluțiile să fie pe deplin acoperitoare, se vor lua în considerare diferitele ipoteze ce se pot ivi în activitatea de aplicare a actului normativ, folosindu-se fie enumerarea situațiilor avute în vedere, fie formulări sintetice sau formulări-cadru de principiu, aplicabile oricăror situații posibile”*.

4. La art. 39² alin. (2) lit. c) nu e clar de ce declarația contravenientului prin care refuză prestarea unei activități în folosul comunității are un rol determinant în renunțarea la executarea sancțiunii contravenționale și cum ar putea fi soluționat un astfel de inconvenient prin transmiterea creanței către ANAF.

5. La art. 39² alin. (5), pentru un plus de claritate și previzibilitate, era necesar să se prevadă momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile.

² a se vedea Decizia nr. 456 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din data de 16 noiembrie 2018, paragraful 9.

6. La art. II - art. 221¹ alin. (1) din Codul de procedură fiscală, sintagma „*poate renunța la stingerea acestora în favoarea organului fiscal central*” este neclară și era necesară formularea în sensul că are loc o transmitere/o cesiune a creanței fiscale.

II. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Nicolae-Ionel CIUCĂ
PRIM-MINISTRU

Doamnei senator **Alina-Ștefania GORGHIU**
Vicepreședintele Senatului